

(ဂ) စီးပွားရေး

လူနဲ့ ငွေ ဆိုတာ ကားတစ်စီးနဲ့ ဓါတ်ဆီလို ဖြစ်တယ်။ ဓါတ်ဆီ သို့မဟုတ် လောင်စာ မထည့်ပဲ မောင်းလို့ ရတဲ့ ကားရယ်လို့ မရှိဘူး။ အလားတူပဲ ငွေ သို့မဟုတ် လူ့လောက ပတ်ဝန်းကျင် စီးကြောင်းလည်ပတ်စေသော အရာ မရှိဘဲ ရပ်တည်လို့ ရတဲ့ သက်ရှိ လူသားရယ်လို့ မရှိဘူး။ သက်မဲ့ လူသား (ကျောက်ရုပ်) တောင်မှ ငွေနဲ့ ဖန်တီးတဲ့ အလှဆေးမှင်တွေ လိမ်းကျံမှ အရောင် ပိုထွက်လာတယ် ဆိုတာ- ငြင်းဆန်လို့ မရကောင်းဘူး။

ငွေကို လောကီရမက် ဖြစ်တယ်လို့ စွပ်စွဲ ပုတ်ခတ်ခြင်းလည်း အကုသိုလ်ထဲမှာ အကြုံးဝင်နေတယ်။ ငွေဖြစ်စေ၊ ရွှေဖြစ်စေ၊ ဥစ္စာစည်းပွား ဖြစ်စေ လောကီရမက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီ ဥစ္စာစည်းများပေါ်မှာ မတော်လောဘ တက်ခြင်း ဆိုတဲ့ စိတ် သည်သာ အကုသိုလ် ဖြစ်တယ်။

အစ္စလာမ်က ပြဌာန်းတဲ့ သီအိုရီမှာ ငွေ သို့မဟုတ် ဥစ္စာ စီးပွားကို ရှာကြံခြင်း၊ တင့်တယ်လှပအောင် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပညာ တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ယူခြင်း စသည်တို့ဟာ အကုသိုလ်များ မဟုတ်ဘူး။ အကုသိုလ် မှုကို မကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်တဲ့ အတွက် ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိနိုင်ခြင်း ခရီးကို ထိခိုက်စေမှု မရှိဘူး။

တနည်းအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိနိုင်ဖို့ အတွက် လောကီ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှကို စွန့်ပစ်ရမယ်လို့ မဆိုဘူး။ တကယ်လို့ လောကီ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စွန့်ပစ်နေရမယ် ဆိုရင်- အဲ့ဒီ စွန့်ပစ်ခြင်း ဒုက္ခ၊ သောက တွေက စွန့်ပစ် သူကို အချိန်မရွေး ပြန်လည် ဖိစီးနိုင်တယ်။ အဲ့ဒီလို ဖိစီးလာရင် မိမိသွားလိုတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ခရီးမှာ ခလုတ်ကသင်းကြီး ဖြစ် သွားနိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ငြိမ်းချမ်းရေး ခရီးကို သွားတဲ့ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ကြားဘူးနားဝ ရေလိုက်လွဲပြီး ရူးတယ်။ ယောင်တယ်။ လွတ်ထွက်သွားတယ် ဆိုတာတွေကို မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရတော့တယ်။

ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ လောကီရဲ့ အပြင်မှာ မရှိဘူး။ လောကီထဲမှာပဲ ရှိနေတယ်။ လောကီ အပူတွေကို ဘေးဖယ်ထားနိုင်ရင် လောကီ အေးငြိမ်းမှုဟာ အဲ့ဒီနေရာပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ စွဲမြဲစွာ မှတ်ယူဖို့ လိုတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ နေ့ရဲ့ အလင်း ရောင်ကို ရာဖို့ နေသွားလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေဖို့ မလိုဘူး။ သူ့နေရာမှာပဲ နေလိုက်ပါ။ ည အမှောင် ပျောက်သွားရင် အဲ့ဒီနေရာကို နေ့အလင်းရောင် ရောက်ကိုရောက်လာမှာပဲ။

ဒီနေရာမှာ အဓိက တင်ပြလိုတာက- ငွေကြေးယန္တရား နဲ့ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့- စီးပွားရေးလုပ်ဆောင် ရင်း လူတစ်ဦးရဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဘယ်လို ရရှိနိုင်မလဲ ဆိုတာပဲ။

အစ္စလာမ့် သီအိုရီမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု နောက်ဆီသို့ လူသားက လိုက်ရှာနေစရန် မလို။ ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ မြို့ပတ်ရထားလို လူသားတည်း ဟူသော မှတ်တိုင်ဆီသို့ အစဉ်အမြဲ ဆိုက်ရောက်လာနေသော အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်။ လူသားကသာ မိမိ ဆီကို ဆိုက်ရောက်လာလေ့ ရှိတဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ရထားကြီးကို မိမိရှိနေတဲ့နေရာ ပညာရှာသူက ပညာရေးမှတ်တိုင်၊ စီးပွား လုပ်ဆောင်နေသူက စီးပွားရေးမှတ်တိုင်၊ နိုင်ငံရေး သယ်ပိုးနေသူက နိုင်ငံရေးမှတ်တိုင် စတဲ့ မှတ်တိုင် အသီးသီးက- တက်စီး လိုက်ဘို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

ဘယ်မှတ်တိုင်က စီးစီး အခြေခံယုတ္တိပေဒကို ပိုင်ဆိုင်ထားမှ - မိမိဆီကို ဆိုက်ရောက်လာနေတဲ့ အရာပေါင်းများစွာ အထဲမှ အစစ်အမှန် ငြိမ်းချမ်းမှု- ဆိုတဲ့ အရာ (ငြိမ်းချမ်းမှု ဆိုတဲ့ ယဉ်ရထား) ကို သိမြင်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ သတိထားရမယ့် အချက် က မိမိရပ်တည်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကျယ်ပြောလေလေ- ပတ်ဝန်းကျင် မာယာတွေ များလေလေ ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

အဲ့ဒီ ပတ်ဝန်းကျင် မာယာတွေကြားထဲမှာ အခြေခံ ယုတ္တိဗေဒကို စွဲစွဲမြဲမြဲ စွဲကိုင်ပြီး- ပါးပါးနပ်နပ်ကျော်ဖြတ်နိုင်ဘို့တော့ လိုတယ်။ ဒီလို ပါးနပ်နည်းတွေကို လူတစ်ဦးချင်းမှာ ရှိပြီးသား အတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာက သွန်သင်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး နည်းဗျူဟာ တူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

စီးပွားရေး လောကက လူသားတစ်ဦးဟာ- ဓါတ်ဆီပမာဏပေါင်း များစွာ သို့မဟုတ် လောင်စာဆီပေါင်း များစွာကို သယ်ပိုး ပြီး လောင်စာဆီတင် ယဉ်တစ်စီးနဲ့ တူတယ်။ သူ့ကျောပေါ်မှာ လောင်စာဆီ ဂါလံပေါင်းများစွာကို တင်ထားပေမယ့်၊ သူ့ ရဲ့ လည်ပတ်မှုအတွက် အဲ့ဒီကျောပေါ်က ဂါလံပေါင်းများစွာဟာ အသုံးမဝင်ဘူး။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ လောင်စာဆီသို့ လှောင်တဲ့ ကန် ကလေး တစ်ခုပဲ ပြည့်နေဘို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့ထားလို့ မရဘူး။ အကုသိုလ် ဖြစ်တဲ့ လောဘ စိတ်တက်ပြီး ကျောပေါ်က လောင်စာဆီအားလုံးကို သူ့အင်ဂျင်အတွက် ပတ်သက်မိရင်- အင်ဂျင် ပျက်စီးသွားနိုင်သလို၊ အခန့်မသင့်ရင် မီးလောင်ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အခြေခံအချက်ကို မေ့မသွားဘို့ လိုပါတယ်။

လူသားတစ်ဦးဟာ- စီးပွားဥစ္စာပေါင်း ဘယ်လောက် ပိုင်ဆိုင်ပါစေ- လောကမှာ လူသားတစ်ဦးအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံချိန်ထက် ပိုမိုပြီး သုံးစွဲနိုင်အား မရှိဘူး။ တနည်းအားဖြင့် နှစ်ကိုယ် မခွဲနိုင်ဘူး။ သုံးကိုယ်မခွဲနိုင်ဘူး။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အရသာ သုံးလေးမျိုးကို မခံစားနိုင်ဘူး- ဆိုတာ။ သတိရှိစေဘို့ ဖြစ်တယ်။

လောဘ-

စီးပွားရေး လုပ်သူတွေဟာ ပိုမို ရလဒ်စိတ် လောဘတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ လောဘကို အစွဲလာမိက မသတ်ခိုင်းဘူး၊ မပါယ်ခိုင်းဘူး။ လောကကို အတ္တ မဖုံးဘို့သဲ သွန်သင်ပါတယ်။ လောဘကို ပါယ်သတ်နေရင်- အဲ့ဒီ ပါယ်သတ်တာဟာ ဒုက္ခ ပဲ လောက များများ ပါယ်သတ်လေ ဒုက္ခ ကို များများ ဖိတ်ခေါ်လေပဲ။ ဒုက္ခ များများ ဖိစီးခံရရင်- သူ့အတွက် ငြိမ်းချမ်း မှု ရဲ့ ရသာနဲ့ ဝေးကွာသွားနိုင်တယ်။ ဒုက္ခ ဖိစီးခံရဖန် များသူဟာ- စိတ်တိုတတ်တယ်။ သည်းခံနိုင်မှု အားနည်းလာတယ်။ နောက်ဆုံး ထိမ်းမနိုင် သိမ်းမရ ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် လောဘ ကို ပါယ်သတ်ခြင်း အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့။ လော ဘကို အတ္တ မဖုံးဘို့ပဲ ဆင်ခြင်ပါ။

လောဘကို အတ္တလွှမ်းမိုးသွားရင် မောဟာ (ဖွာလင်) ဖြစ်သွားတယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ (အတ္တ) ငါ့ဘို့- ငါ့ဘို့ချည်း လောဘ ဖြစ်နေရင်- အဲ့ဒီ လောဘကို အင်မတန် ဆင်းရဲတဲ့ လောဘလို့ ဆိုတယ်။ လောဘ ဆင်းရဲလေ- ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ ဝေးလေပဲ။ သူ့အတွက် လောကီ အရသာကိုတော့ သူ့ ဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ ဝယ် ယူလို့ ရကောင်း ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းမှု ဆိုတာတော့ နှလုံးသားထဲမှာ ဖြစ်တည်မလာနိုင်ဘူး။

လူတစ်ဦးအား မိမိကိုယ်မိမိတော်လှန်ခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ခြင်း လောဘ သို့မဟုတ် ကြီးမားတဲ့ လောဘ ကို ထားတတ်ဘို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တနည်းအားဖြင့် လောက ကို ပရ ဖြင့် မွမ်းမံလိုက်ပါ။

မိမိအတွက် ဘယ်လောက်လိုမလဲ- ဆိုတာကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါ။ ဓါတ်ဆီတင်ကားတစ်စီးလိုပဲ- မိမိသွားလိုတဲ့ ခရီးအတွက် ခရီးအတွက် ဘယ်လောက်လိုမလဲ- လိုသလောက် ဓါတ်ဆီဖြည့်လိုက်ပါ။ ကျန်တဲ့ ဓါတ်ဆီတွေကို- အခြားသူများ အတွက် စနစ်တစ်ကျ ဖြန့်ဝေပေးလိုက်ပါ။ တနည်းအားဖြင့် ငါနဲ့ ငါပတ်ဝန်းကျင် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် လောဘကို ဆန့်ထုတ် လိုက်ပါ။ အဲ့ဒီလို ဆန့်ထုတ်နိုင်လေလေ- ပီတိတိုးလေလေ ဆိုတာကို တွေ့လာရလိမ့်မယ်။ ပီတိတိုးလာလေလေ ငြိမ်းချမ်းမှု အပင်လေးဟာ ကြီးဖွံ့လေလေပဲ ဆိုတာကို တွေ့ကိုတွေ့လာရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပြုစုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ကိုယ့်အတွက်

ခလုတ်ကသင်း မဖြစ်ရလေအောင်- အဲ့ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးကိုလည်း ယုတ္တိဗေဒကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် ကိုလည်း ပေးသွားရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှ စနစ်တကျ ဖြန့်ဝေပေးခြင်း မည်ပါတယ်။

လူလူချင်း ကူညီထောက်ပံ့တာမှာ ဘာသာရေးခေါင်းစဉ်၊ လူမျိုးနွယ်၊ အဆင့်အတန်း၊ ကျား၊ မ၊ မိန်းမရှာ၊ ယောကျားရှာ၊ အသားအရောင်ကို ကြည့်နေဘို့ မလိုဘူး။ အယူအဆ- အယူဝါဒ- အတွေးအခေါ်၊ အသားအရောင် ကျား၊မ ဆိုတာ ညှိယူ နိုင်တဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ဘို့ ကြိုးစားနေလို့ မရဘူး။- ဒါပေမယ့်- အခြေခံ ယုတ္တိဗေဒ ဆို တာကို လက်ခံတတ်ဘို့၊ ခံယူတတ်ဘို့၊ ခံယူရဲဘို့ပဲ အားပေးသွန်သင် ပြသပေးနိုင်ရမယ်။

အခြေခံ ယုတ္တိဗေဒကို လက်ကိုင်ထားသော်လည်း လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပတ်ဝန်းကျင်- ဘဝအတွေ့အကြုံအရ အတွေးအခေါ် ကွဲပြားနိုင်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်တိုင် လက်ခံယုံကြည်ထားဘို့ လိုတယ်။ အားလုံးလူဟာ မိမိနဲ့ တစ်ထပ်တည်း အတူ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်လိုမှ သတ်မှတ်လို့ မရတဲ့ နိယာမကို နားလည်ထားဘို့ လိုပါတယ်။

မိမိရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ အခြားသူများကို ဖြန့်ဝေ ပေးလိုက်ရလို့- အခြားသူများသည် မိမိကဲ့သို့ ဖြစ်စေရမည်လို့ သတ်မှတ်မိရင် အဲ့ဒီလူဟာ အတ္တဝါဒိသာ ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒီလူအတွက်လည်း ငြိမ်းချမ်းမှုက အဖော်မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့မှာ သူ့ကူညီမှု အတွက် ကူညီခံရသူသည် သူ့လူဖြစ်စေရမည် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါနေတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း ဖြစ်မလာရင်- သူ ကူညီမှုဟာ သူ့ကိုယ် သောက ဖြစ်စေနိုင်တယ်။ ဒါကိုလည်း ဆင်ခြင်ရပါမယ်။

စီးပွားရေး လုပ်တာမှာ လောဘ (ရယူလိုစိတ်) ရယ်၊ ပရ (အများအကျိုး) ရယ်- နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ခြင်းဖြင့် ဘဝ ခရီးကို သွား နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်တယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ လိုအပ်တယ်လို့ မြင်ခြင်း အတ္တတွင်းကိုတော့ တိမ်နိုင်သမျှ တိမ်အောင် ဖို့ထားဘို့ လိုပါတယ်။ အတ္တတွင်း နှစ်နေရင်တော့- အဲ့ဒီ အတ္တ တွင်းထဲကို ဖြည့်လို့ မလောက်နိုင်ဘဲ- ပရ ဆိုတာ နတ်ဖျား လေးမှာပဲ- ရှိနေတော့မှာပါ။ ဒီလို-ဆိုရင်တော့ စီးပွားရေး လုပ်ဆောင်နေရင် ငြိမ်းချမ်းမှုအား လိုချင်တယ်ဆိုတယ် ရည်မှန်း ချက်ဟာ စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်ပဲ ဖြစ်လာတော့မှာ သေချာတယ်။ သူ့အတွက် သောက တွေသာ အပိုဆုအဖြစ် ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် ရလာတော့မှာပါ။

ဆက်လက် တင်ပြပါမည်။

ဌေးလွင်ဦး